

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/33/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517010244
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1517010244.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci proti obžalovanému W. I., stíhaného pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák. o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/32/2017 zo dňa 10.01.2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. 05. 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/32/2017 zo dňa 10.01.2018 bol obžalovaný W. I. uznaný vinným zo spáchania prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 04.01.2017 v čase asi o 15:25 hod. na Pifflovej ulici v Bratislave, počas kontroly príslušníkmi PZ uviedol, že má pri sebe omamné látky a policajtom dobrovoľne vydal priehľadné plastové vrečko s obsahom zelenej sušenej rastliny, o ktorej uviedol, že sa jedná o marihuanu a druhé plastové vrečko s bielou kryštalickou látkou, o ktorej uviedol že sa jedná o pervitín, následne expertíznym skúmaním KEÚ PZ v Bratislave bolo zistené, že jedno plastové vrečko obsahovalo 449 mg rastliny konope, s priemernou koncentráciou 14,8 % hmotnostných THC a druhé plastové vrečko obsahovalo 755 mg kryštalického materiálu priemernou koncentráciou 71,3% hmotnostných metanfetamínu, čo zodpovedá siedmim bežným jednotlivými dávkam - pervitínu, pričom metamfetamín je podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to mu bol podľa § 171 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bol výkon trestu podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky. Podľa § 73 ods. 2 písm. d/, ods. 4, § 74 ods. 1 Tr. zák. súd uložil obžalovanému aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor v neprospech obžalovaného, ktoré odôvodnil osobitným písomným podaním tak, že poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.04.2017 sp. zn. 2 Tdo/53/2016 k problematike prechovávaní omamnej a psychotropnej látky. Vzhľadom k uvedenému má za to, že z dôvodu absencie limitu minimálneho množstva určujúceho kedy sa nejedná o drogu a kedy naopak áno, nemôže obstať ani stanovenie množstva dávok drogy mechanickým násobením konkrétneho množstva zistenej drogy, tak ako postupoval okresný súd v danom prípade. Práve KEÚ PZ v podanom posudku zrozumiteľne a logicky argumentuje, prečo zaistená dávka drogy - pervitín, zodpovedá minimálne 13 bežným jednotlivým dávkam drogy a marihuana minimálne 2 jednotlivým dávkam, keďže KEÚ PZ objektívne vyjadruje bežnú jednotlivú dávku drogy ako množstva účinnej látky, ktoré si bežný užívateľ aplikuje jednorazovo a ktoré je spôsobilé ovplyvniť

jeho psychiku. Podľa prokurátora taktiež nie je zrejmé, čo viedlo okresný súd k uloženiu ochranného liečenia ambulantnou formou, keď znalkyňa navrhla v podanom znaleckom posudku začať ochranné liečenie ústavnou formou s dlhodobým sledovaním dodržiavania abstinencie s pripustením následnej ambulantnej starostlivosti. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a uložil obžalovanému trest odňatia slobody podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. vo výmere 3 roky so zaradením na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia ako aj ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že v plnom rozsahu trvá na písomných dôvodoch podaného odvolania a navrhla mu vyhovieť.

Obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridrižiava písomne podaného vyjadrenia k odvolaniu prokurátora. Je názoru, že súd prvého stupňa dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom. Navrhol, aby krajský súd odvolanie prokurátora zamietol. Poukázal ďalej na to, že obžalovaný bol konzumentom drog, drogy už však neberie a chce sa zapojiť do normálneho života.

Obžalovaný uviedol, že chodí do roboty a pervitín už neužíva. Doposiaľ mu liečenie uložené nebolo. Navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že podané odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd pripomína, že v predmetnej trestnej veci už Krajský súd v Bratislave rozhodoval a to kasačným uznesením sp. zn. 4To/115/2017 zo dňa 07.11.2017, keď postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/32/2017 zo dňa 10.05.2017 a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Dôvodom kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu bola skutočnosť, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy v tom smere, že zaistená omamná a psychotropná látka bola získaná príslušníkmi PZ nezákonným spôsobom, nakoľko príslušníci PZ postupovali v rozpore so zákonom o Policajnom zbore. Vzhľadom k uvedenému okresný súd neprihliadol k takto získaným dôkazom, pretože boli získané nezákonným spôsobom.

Krajský súd sa s týmto názorom súdu prvého stupňa nestotožnil, nakoľko veci dôležité pre trestné konanie (zaistené psychotropné a omamné látky) neboli totiž získané postupom podľa zákona o Policajnom zbore, ale boli do trestného konania zabezpečené zákonným spôsobom podľa ustanovení Trestného poriadku.

Odvolací súd v tomto smere opätovne poukazuje na zápisnicu o vydaní veci zo dňa 04.01.2017 (č. I. 35), z ktorej je zrejmé, že dňa 04.01.2017 o 15.30 h bol podľa § 89 ods. 1 Tr. por. vyzvaný W. I. na vydanie veci dôležitej pre trestné konanie, pričom vydal priehľadné vrečko s obsahom zelenej sušenej rastliny a vrečko s obsahom bielej kryštalickej látky. Zo zápisnice o vydaní veci ďalej vyplýva, že vyzvaná osoba, t. j. W. I. bola osobitne poučená aj o tom, že k vydaniu veci nesmie byť žiadnym spôsobom nútená a nemá povinnosť tak urobiť, ak by si vydaním mohla spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania v súvislosti s vydanou vecou. Následne vyzvaná osoba W. I. dobrovoľne vydala vyššie uvedené veci s tým, že má ísť o pervitín a marihuanu a zápisnicu na znak súhlasu s jej obsahom vlastnoručne podpísala.

Z obsahu citovanej zápisnice o vydaní veci je zrejmé, že príslušníci PZ postupovali v súlade s ustanovením § 89 ods. 1 Tr. por. a vyzvanej osobe aj poskytli poučenie o prípade, v ktorom môže vydanie veci odmietnuť. Vyzvaná osoba W. I. po poučení dobrovoľne vydala veci, pričom nevyužila možnosť odmietnuť vydanie veci vzhľadom k poskytnutému poučeniu (t. j. s poukazom zákaz sebaobvinenia), respektíve žiadnym spôsobom nenamietala, že vec nemá u seba, či pri sebe a preto nič ani nemôže na účely trestného konania vydať.

Z uvedeného procesného postupu príslušníkov PZ vyplýva, že vec (plastové vrečka s obsahom zelenej sušenej rastliny a s obsahom bielej kryštalickej látky) bola získaná zákonom predpokladaným spôsobom.

Ide preto o dôkaz, ktorý bol získaný z dôkazného prostriedku upraveného Trestným poriadkom, bol teda získaný zákonne a ide o procesne použiteľný dôkaz v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por.

Pokiaľ išlo o námetiky, že príslušníci PZ postupovali v rozpore so zákonom o policajnom zbore pri vykonávaní služobného zákroku, tak je potrebné zopakovať, že príslušníci PZ postupovali pri získavaní dôkazu podľa Trestného poriadku (§ 89 ods. 1 Tr. por.) a nie podľa zákona o policajnom zbore. Z vyšetrovacieho spisu nevyplýva, že by príslušníci PZ zabezpečovali dôkaz podľa zákona o policajnom zbore. Príslušníci PZ teda ani nemohli pri zabezpečovaní dôkazu postupovať v rozpore so zákonom o policajnom zbore, nakoľko pri zabezpečovaní dôkazu nebola napríklad vykonávaná kontrola (prehliadka) motorového vozidla a ani nebola vykonávaná tzv. bezpečnostná osobná prehliadka podľa zákona o policajnom zbore. Krajský súd uzatvára, že dôkaz (plastové vrecká s obsahom návykových látok) bol do trestného konania zabezpečený postupom podľa § 89 ods. 1 Tr. por. na základe dobrovoľného vydania zo strany obžalovaného a nie na podklade služobného zákroku polície podľa zákona o policajnom zbore.

Pokiaľ ide o podozrenie z možného spáchania trestného činu, ktoré viedlo príslušníkov PZ na vyzvanie obžalovaného na vydanie veci tak zo svedeckej výpovede príslušníka PZ svedka - Juraja N. z hlavného pojednávania vyplýva, že išli za autom s majákom, auto im však ušlo. Hlásili to operačnému, potom prepátrali okolie. Vtedy narazili na obžalovaného, ktorý predtým sedel na mieste spolujazdca vo vozidle, za ktorým išli. Bol opakovane vyzvaný na preukázanie totožnosti, chcel odísť a tak použili donucovacie prostriedky. Obžalovaný im uviedol, že má pri sebe omamné látky, následne ho poučili v zmysle zákona a po poučení ich vydal. Obdobne vypovedal aj príslušník PZ svedok Radovan T.. Z uvedených svedeckých výpovedí je zrejmé, že príslušníci PZ chceli vykonať len rutinné operatívne lustrovanie obžalovaného ako člena osádky vozidla, po ktorom pátrali, pričom podozrenie o možnom páchaní trestného činu nadobudli v súvislosti s tým, že obžalovaný uvádzal, že má pri sebe omamné látky. Následne sa rozhodli toto podozrenie preveriť miernejšou formou a to postupom podľa § 89 ods. 1 Tr. por., t. j. bez vykonávania napríklad osobnej prehliadky. Podozrenie o páchaní trestného činu sa potvrdilo, nakoľko obžalovaný dobrovoľne vydal plastové vrecká v ktorých boli omamné a psychotropné látky.

Príslušníci PZ postupovali v súlade s Trestným poriadkom a to ihneď ako nadobudli podozrenie o možnom páchaní trestnej činnosti a dôkaz, ktorý bol predmetom tohto podozrenia nadobudli zákonným spôsobom v zmysle ustanovení Trestného poriadku. V tomto smere poukazuje odvolací súd aj na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tdo/57/2016 zo dňa 27.09.2017), z ktorej vyplýva, že výkonom oprávnenia policajta vyzvať osobu na preukázanie totožnosti sa zasahuje do jej základných práv a slobôd, teda ide o služobný zákrok v zmysle zákona o Policajnom zbore. Podozrenie zo spáchania trestného činu môže policajt nadobudnúť aj pri výkone tohto oprávnenia, pričom v takomto prípade postupuje už podľa § 89 Tr. por.

Súd prvého stupňa sa v ďalšom priebehu trestného stíhania spravoval citovaným kasačným uznesením odvolacieho súdu a na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10.01.2018 uznal obžalovaného vinným, avšak na rozdiel od podanej obžaloby nie zo spáchania zločinu, ale zo spáchania prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák.

Odvolací súd konštatuje, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu a súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní (výpoveď obžalovaného z prípravného konania, výpovede príslušníkov PZ, či znalecké dokazovanie KEÚ PZ ohľadne skúmania zaistených látok) vyplýva bez rozumných pochybností, že obžalovaný dňa 04.01.2017 v Bratislave na B. ulici mal vo svojej moci (držbe) úmyselne a protiprávne marihuanu o hmotnosti 449 mg s priemernou koncentráciou 14,8% hmotnostných a metamfetamín o hmotnosti 755 mg.

Napokon, tieto skutkové okolnosti (vrátane úmyselného zavinenia obžalovaného vo vzťahu k prechováaniu zaistenej omamnej a psychotropnej látky) neboli v danom trestnom konaní medzi procesnými stranami sporné.

Prokurátor v odvolaní namieta výrok o vine z dôvodu ustálenia počtu obvykle jednorazových dávok zaistenej drogy, pričom je názoru, že pri tejto okolnosti je nutné striktné vychádzať zo záverov znaleckého posudku KEÚ PZ.

Pri stanovení počtu obvykle jednorazových dávok drogy si prokurátor v podstate len bezvýhradne a nekriticky osvojil závery znaleckého dokazovania KEÚ PZ a to aj napriek tomu, že aplikačná prax súdov (a to vrátane Najvyššieho súdu SR - napríklad uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/25/2017 zo dňa 26. 07. 2017) už dlhodobo odmieta a kritizuje stanovovanie obvykle jednorazovej dávky drogy spôsobom, aký využíva v rámci znaleckého dokazovania KEÚ PZ. Navyše, zrejme uniklo pozornosti prokurátora, že pojem „obvykle jednorazová dávka drogy“ je pojmom právnym a KEÚ PZ ako znalecký ústav nie je kompetentný definovať, či vykladať právne pojmy. Na týchto skutočnostiach nezmenila nič ani judikatúra, na ktorú odkazuje prokurátor v podanom odvolaní.

Odvolací súd teda prokurátorovi pripomína, že pojem „obvykle jednorazová dávka drogy“ je pojmom právnym (rovnako ako napríklad pojem nepričetnosť, či ťažká ujma na zdraví) a preto KEÚ PZ Bratislava nie je oprávnený rozhodovať o tom čo sa považuje za obvykle jednorazovú dávku konkrétnej drogy a ani stanovovať množstvo, ktoré by malo tvoriť jednorazovú dávku konkrétnej drogy. Tento záver vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Bratislave (napríklad uznesenie sp. zn. 1To 168/2001, 4To 127/2011), podľa ktorej môže záver o obvykle jednorazovej dávke drogy stanoviť výlučne len orgán činný v trestnom konaní (pokiaľ ide o prípravné konanie) alebo súd (pokiaľ ide o konanie pred súdom). Znalecký posudok KEÚ PZ Bratislava je podkladom pre riešenie odbornej otázky spočívajúcej len v tom, aký materiál bol znaleckému ústavu predložený a v akom množstve, či je predložený materiál omamnou, respektíve psychotropnou látkou a či množstvo účinnej (psychoaktívnej) látky v nej je spôsobilé ovplyvniť psychiku konzumenta.

Obvykle jednorazová dávka drogy na použitie pre vlastnú spotrebu v zmysle § 135 Tr. zák. sa pritom v súdnej praxi (t. j. súdom a nie znaleckým ústavom) definuje tak, že ide o jednu priemernú dávku užívateľa v množstve ovplyvňujúcom jeho psychiku, ovládanie alebo rozpoznávaciu schopnosť alebo sociálne správanie po jej použití bez toho, aby došlo k vážnemu ohrozeniu zdravia alebo života takéhoto užívateľa (primerane napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tdo 66/2015 zo dňa 30.03.2016). Pojem „obvykle jednorazová dávka drogy“ je pritom potrebné vykladať ako objektívne kritérium, t. j. je bez významu, či páchatelom je pravidelný konzument drog ako aj to v akom štádiu závislosti od drog sa nachádza a akú veľkú dávku drogy považuje subjektívne (pre seba) za jednu dávku drogy, respektíve, či páchatelom je osoba, ktorá si chce drogu aplikovať prvýkrát. V tomto smere sa sťažnostný súd stotožňuje s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 56/2014 zo dňa 16.12.2014, ktorý uviedol, že obvykle jednorazovou dávkou sa rozumie dávka omamnej alebo psychotropnej látky, ktorá sa bežne u väčšiny užívateľov konzumuje pri jednom použití a takto vyjadruje konzumný priemer. Napokon, aj odborná lekárska literatúra vychádza z toho, že pojem obvykle jednorazová dávka nie je pojem medicínsky, ale ide o čisto právnu konštrukciu a preto znalec lekár (napríklad psychiater, či KEÚ PZ) nemôže zodpovedať otázku aká je obvykle jednorazová dávka drogy pre konkrétnu osobu. Navyše, zistenie individuálneho stavu závislosti u každého obvineného zvlášť by bolo možné prakticky zistiť len klinickým experimentom, čo by však bolo v rozpore so zákonom. Znalec (lekár) teda nie je oprávnený zodpovedať otázku aká je obvykle jednorazová dávka drogy u konkrétnej osoby, pretože ide o zodpovedanie otázky právnej a nie je ju možné zodpovedať ani z praktického hľadiska, nakoľko by sa tak muselo stať za použitia neprípustného klinického experimentu (primerane Okruhlica, L.: Pojem „obvykle jednorazová dávka“ nie je medicínsky pojem, publikované v časopise Alkoholizmus a drogové závislosti č. 4/2012).

Právny pojem „obvykle jednorazovej dávky“ sa odvodzuje, pri jednotlivých druhoch drog, od jej priemernej hmotnosti. Pojem omamná látka, či psychotropná látka, v spojení s termínom obvykle jednorazová dávka, sú znakmi objektívnej stránky trestného činu podľa § 171 Tr. zák. a práve preto sa obvykle jednorazová dávka definuje prostredníctvom hmotnostného kritéria (ako základného kritéria), nakoľko v ňom sa zároveň spája objektívne aj subjektívne hľadisko, teda zavinenie páchatela (napríklad páchatel, ktorý kupuje drogy má záujem spravidla o určité množstvo drogy a množstvo, ktoré kupuje je

pokryté jeho zavinením, taktiež páchatel', ktorý drogy prechováva má určitú vedomosť o ich množstve, t. j. aké veľké množstvo drogy má u seba a táto okolnosť je pokrytá jeho zavinením).

Hmotnostné kritérium je preto prvoradá kritérium a to bez ohľadu na to ako a či budú v konkrétnom prípade drogy páchatel'om rozdelené na jednotlivé dávky. Ako ďalšie kritérium slúži množstvo účinnej látky v zaistenej droge, pretože toto kritérium má význam z hľadiska ustanovenia § 130 ods. 5 Tr. zák., nakoľko ak zaistená droga nemá požadovanú kvalitu (množstvo účinnej látky) nejde už o látku schopnú nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka a nejde teda už o návykovú látku. Vzhľadom na uvedené, je vždy nevyhnutné skúmať aj množstvo účinnej látky v zaistenej droge. Toto kritérium má pritom význam len z hľadiska objektívnej stránky trestného činu, pretože množstvo účinnej látky v droge nie je spravidla zahrnuté zavinením páchatel'a, nakoľko sa dá určiť len v laboratórnych podmienkach (napríklad skúmanie znalcom) a väčšina páchatel'ov vie len to, o aký druh drogy ide a v akom množstve sa predáva, či kupuje alebo prechováva a to bez toho, aby poznali presné zloženie drogy z hľadiska účinnej látky. Skutočnosť, že množstvo účinnej látky v droge nemôže byť kritériom určovania počtu obvykle jednorazových dávok drogy (tak ako pri určovaní obvykle jednorazovej dávky drogy nesprávne postupuje KEÚ PZ), pretože sa dá zistiť len expertíznym skúmaním a preto nemôže byť zahrnuté zavinením páchatel'a, vyplýva aj z ustálenej súdnej rozhodovacej praxe (pozri primerane napríklad uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 To 65/2010, prípadne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tdo 66/2015 zo dňa 30.03.2016).

Pokiaľ ide o odmietnutie určovania obvykle jednorazovej dávky drogy spôsobom, ktorý využíva KEÚ PZ, tak možno poukázať na závery rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenie sp. zn. 3Tdo/25/2017 zo dňa 26.07.2017). Najvyšší súd SR konštatuje, že KEÚ PZ aplikuje pri určovaní pojmu obvykle jednorazová dávka drogy subjektívne kritérium (t. j., že obvykle jednorazová dávka drogy nie je dávka konštantná, ale individuálne sa meniacou v závislosti od jedinca, teda, že ide o individuálnu veličinu, ktorá závisí od konkrétneho jedinca, stupňa závislosti a podobne) s čím sa nedá stotožniť. Problém subjektívneho kritéria vidí najvyšší súd nielen v tom, že nie je presne „ušíť“ na konkrétneho obvineného (vychádza zo štatistických údajov a záver KEÚ PZ je vždy len ich zovšeobecnením), ale aj v tom, že nezohľadňuje rovnaký zákonný postup ku ktorémukoľvek páchatel'ovi trestného činu podľa § 171 Tr. zák. Chybný je aj záver o určovaní obvykle jednorazovej dávky prostredníctvom účinnej látky v droge, nakoľko pre bežného konzumenta nie sú údaje o množstve účinnej látky v droge spravidla k dispozícii. Pri určovaní obvykle jednorazovej dávky drogy je preto vždy nutné postupovať podľa hmotnostného kritéria a nie podľa obsahu účinnej látky ovplyvňujúcej kvalitu a účinnok drogy. Najvyšší súd SR v inom svojom rozhodnutí (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tdo 66/2015 zo dňa 30.03.2016) k uvedenému vhodne pripomína, že ustanovenie § 135 ods. 1 Tr. zák. hovorí o prechovávaní omamnej a psychotropnej látky a nie o prechovávaní účinnej látky v omamnej, či psychotropnej látke.

Ak vyššie uvedené závery aplikujeme na posudzovaný prípad, potom zo znaleckého posudku KEÚ PZ zadováženého ešte v prípravnom konaní (č. I. 43 a nasl.) zistíme, že KEÚ PZ aj v trestnej veci obžalovaného postupoval nesprávne a obvykle jednorazovú dávku pervitínu určil vzhľadom na množstvo účinnej látky (absolútneho metamfetamínu). Závery uvedeného znaleckého dokazovania sú preto pri definovaní obvykle jednorazovej dávky pervitínu a marihuany nepoužiteľné a nie je možné z nich vychádzať.

Pokiaľ ide o pervitín, tak krajský súd uzatvára, že zaistené vrečko obsahovalo 755 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 71,3 % hmotnostného s tým, že metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. do II. skupiny psychotropných látok. Z ustálenej rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Bratislave (napríklad uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/44/2016 zo dňa 05.05.2016) vyplýva, že za jednu priemernú obvykle jednorazovú dávku psychotropnej látky metamfetamínu je potrebné považovať materiál, ktorý dosahuje minimálnu celkovú hmotnosť 100 mg s obsahom účinnej látky minimálne 10 mg (metamfetamín vo forme voľnej bázy). Od celkovej hmotnosti 100 mg sa potom odvíjajú násobky obvykle jednorazovej dávky drogy uvedené v ustanovení § 135 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Celková hmotnosť zaisteného materiálu sa pritom posudzuje vo svojej celistvosti a je bez významu, či páchatel' mal prechovávané množstvo drogy rozdelené na viacero častí (napríklad rozdelené do tzv. skladačiek).

Pokiaľ ide o marihuanu, tak zaistené množstvo konope malo hmotnosť 449 mg s priemernou koncentráciou 14,8% hmotnostných THC. V tomto smere je nutné poukázať na súdnu prax (napríklad

uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/11/2014 zo dňa 23.01.2014), ktorá už dlhodobo vychádza z toho, že obvykle jednorazovú dávku marihuany je potrebné stanovovať v závislosti od hmotnosti zaisteného sušeného materiálu marihuany, pričom pri zohľadnení tohto hmotnostného kritéria, t. j. metodiky výpočtu vychádzajúcej z hmotnostnej dávky marihuany, sa za obvykle jednorazovú dávku považuje množstvo zodpovedajúce 500 mg (0,5 g) vysušenej marihuany.

Na tomto mieste krajský súd pripomína, že vyššie uvedené určovanie obvykle jednorazovej dávky pervitínu a to spôsobom, ktorý stanovil Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 4To/44/2016 zo dňa 05.05.2016 (t. j. 100 mg zodpovedajúce hmotnostne jednej priemernej dávke) označil Najvyšší súd SR za správny a zodpovedajúci zákonu (pozri v tomto smere uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/25/2017 zo dňa 26.07.2016 s tým, že v tomto rozhodnutí sa najvyšší súd stotožnil aj s tým, že 500 mg marihuany zodpovedá jednej priemernej dávke). Najvyšší súd sa nestotožnil s vyššie uvedenou rozhodovacou činnosťou Krajského súdu v Bratislave iba v tom, že by držba (prechovávanie) menšieho množstva drogy než zodpovedá obvykle jednorazovej dávke drogy bola automaticky beztretná. Najvyšší súd tu zdôrazňuje, že aj menšie hmotnostné množstvo by bolo možné trestnoprávne postihnúť, avšak len vtedy, ak pôjde o také množstvo, ktoré je schopné nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie (§ 130 ods. 5 Tr. zák.). Tento záver sa nachádza aj v judikatúre, na ktorú poukazuje prokurátor v podanom odvolaní (rozhodnutie 74 publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2017).

Spomenutá judikatúra sa teda netýka určovania obvykle jednorazovej dávky drogy, ako sa mylne domnieva prokurátor v podanom odvolaní, ale týka sa iba stanovenia toho, že prechovávanie drogy v množstve síce obvyklým spôsobom aplikovateľným, avšak menšom, než hmotnostného hľadiska zodpovedá obvykle jednorazovej dávke, je trestným činom, pokiaľ droga vzhľadom na schopné nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie.

Možno preto uzatvoriť, že v danom prípade prechovávanie 755 mg pervitínu zodpovedá z hmotnostného hľadiska sedem a pol obvyklej jednorazovej dávke drogy a 449 mg marihuany zodpovedá najviac jednej obvykle jednorazovej dávke drogy. Tieto skutkové zistenia teda plne zodpovedajú právnej kvalifikácii, ktorá bola použitá súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku. Výrok o vine uvedený v napadnutom rozsudku preto nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti o svojej správnosti.

Súd prvého stupňa nepochybil ani pri ukladaní trestu, nakoľko vychádzal z trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 171 ods. 2 Tr. zák. (trestná sadzba až na 5 rokov), pričom u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť (§ 36 písm. l) Tr. zák.) a jednu priťažujúcu okolnosť (§ 37 písm. m) Tr. zák.).

Súd prvého stupňa pri ukladaní druhu a výšky trestu správne vychádzal z okolností prípadu a z hodnotenia osoby obžalovaného, teda najmä z toho, že obžalovaný sa dopustil opätovne rovnakého úmyselného prečinu, za aký už bol v minulosti súdne trestaný, ide teda o recidivistu a preto na prevýchovu obžalovaného nebude postačovať len uloženie alternatívneho trestu (napríklad samostatného peňažného trestu). Na strane druhej však správne okresný súd prihliadol aj k tomu, že obžalovaný sa dopustil menej závažného prečinu a k jeho spáchaniu sa priznal, t. j. na obžalovaného nie je nutné pôsobiť výkonom nepodmienečného trestu odňatia slobody. Aj odvolací súd je názoru, že v prípade obžalovaného postačí na jeho prevýchovu uloženie podmienečného trestu odňatia slobody so stanovením primeranej skúšobnej doby, počas ktorej bude môcť preukázať, že vedie riadny život.

V súlade so stavom veci a zákonom je aj výrok napadnutého rozsudku ohľadne uloženia obžalovanému ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou. Pokiaľ prokurátor v odvolaní namieta, že znalec v znaleckom posudku navrhoval najskôr uloženie predmetného ochranného liečenia ústavnou formou a až následne zmenu na ambulantnú formu, tak krajský súd prokurátorovi pripomína, že o uložení ochranného liečenia a jeho formy nerozhoduje znalec, ale súd. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný doposiaľ neabsolvoval obdobnú ochrannú liečbu, ako aj s poukazom na to, že od vypracovania znaleckého psychiatrického posudku uplynula doba prevyšujúca jeden rok, ako aj vzhľadom k tomu, že obžalovaný od prepustenia z väzby vedie riadny život, má byť v pracovnom pomere a podľa vlastných slov pervitín neužíva a bol mu uložený trest odňatia slobody nespojený s jeho výkonom, bolo by uloženie ochranného liečenia ústavnou formou neprímeraným obmedzením osobnej slobody obžalovaného. Aj ambulantná forma výkonu ochranného liečenia dokáže monitorovať zdravotný stav obžalovaného a v

prípade ak by neplnila svoj účel, je možné predmetnú formu výkonu ochranného liečenia zmeniť na formu ústavnú.

S poukazom na uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.